

2) Dyrektywa 85/577, a w szczególności jej art. 5 ust. 2 nie sprzeciwia się temu, że:

- konsument, który skorzystał z prawa do odstąpienia zgodnie z tą dyrektywą, musi zwrócić pożyczkodawcy kwotę pożyczki, chociaż zgodnie z planem sporządzonym dla celów inwestycji finansowej pożyczka służy wyłącznie finansowaniu nabycia nieruchomości i jest bezpośrednio wypłacona sprzedawcy tej nieruchomości;
- wymagany jest natychmiastowy zwrot kwoty pożyczki;
- przepisy krajowe przewidują w przypadku odstąpienia od umowy kredytu hipotecznego, że konsument zobowiązany jest nie tylko do zwrotu kwoty otrzymanej na podstawie tej umowy, ale dodatkowo do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy odsetek stosowanych na rynku.

Jednak w sytuacji gdyby bank zawiadomił konsumenta o przysługującym mu prawie odstąpienia, konsument mógłby uniknąć ryzyka związanego z takimi inwestycjami jak inwestycje będące przedmiotem sprawy toczącej się przed sądem krajowym. Z tego względu art. 4 dyrektywy 85/577 zobowiązuje Państwa Członkowskie, by dbały o to, żeby ich prawo chroniło konsumentów, którzy nie mogli uniknąć takiego ryzyka, poprzez przyjęcie środków, które pozwalają ustrzec konsumenta od poniesienia konsekwencji urzeczywistnienia się takiego ryzyka.

(¹) Dz.U. C 201 z 7.8.2004 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 20 października 2005 r.

w sprawie C-247/04 *Transport Maatschappij Traffic BV przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken* (¹)
(wniosek Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(*Wspólnotowy Kodeks Celny — Zwrot lub umorzenie należności celnych przywózowych lub wywózowych — Pojęcie kwoty „prawnie należnej”*)

(2006/C 86/13)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-247/04 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) postanowieniem z dnia 28 maja 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 11 czerwca 2004 r., w postępowaniu: **Transport Maatschappij Traffic BV** przeciwko

Staatssecretaris van Economische Zaken, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk (sprawozdawca), C. Gulmann, R. Schintgen i J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix Hackl, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 20 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

W świetle artykułu 236 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należności przywózowe lub wywózowe są prawnie należne, jeżeli dług celny powstał zgodnie z przesłankami określonymi w rozdziale 2 tytułu VII tego rozporządzenia i jeżeli kwota tych należności mogła zostać określona na podstawie Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich zgodnie z przepisami tytułu II tego rozporządzenia.

Kwota należności przywózowych lub wywózowych jest prawnie należna w rozumieniu art. 236 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2913/92, nawet wówczas gdy dłużnik nie został o niej powiadomiony zgodnie z art. 221 ust. 1 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 217 z 28.08.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawie C-415/04 *Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stichting Kinderopvang Enschede* (¹) (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden)

(*Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Świadczenie usług związanych z pomocą społeczną i zabezpieczeniem społecznym oraz z opieką i edukacją dzieci i młodzieży*)

(2006/C 86/14)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-415/04 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 24 września 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w tym samym dniu, w postępowaniu Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stichting Kinderopvang Enschede, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský, A. La Pergola, A. Borg Barthet (sprawozdawca) i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: F.G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 lutego 2006 wyrok, którego sentencja brzmi następująco: